

§ 13.

I § 13 og følgende Paragrafer gives forskellige Regler om Fuldmagts Tilbagekaldelse, der imidlertid ingenlunde ere udtømmende. Man har kun givet Regler for de mere typiske Tilfælde.

Ordentligvis maa Fuldmagtsgiveren kunne tilbagekalde Fuldmagten, naar han vil, med den Virkning, at Fuldmægtigen ikke længere kan binde ham, og det uden Hensyn til, om der i Fuldmagten selv er sat en Grænse for dens Varighed eller ikke. Efter den almindelige Retsopfattelse her hjemme gives der dog Fuldmagter, der ere uigenkaldelige, saaledes at Tilbagekaldelse af dem er uvirksom. Som Eksempel paa saadanne Fuldmagter nævnes Bemyndigelsen til at oppebære og kvittere for Fuldmagtsgiverens Tilgodehavende til Dækning af en Fordring paa denne og Løftet til en Person om, at denne maa tegne Løftgiveren som Kautionist for sig paa et Gældsbrev. En Udtalelse i Udkastet om, at der saaledes gives Tilfælde, hvor Tilbagekaldelse af Fuldmagt er udelukket, har man dog ikke anset nødvendig.

Som en Indledning til de paafølgende Bestemmelser udtales i § 13, 1ste Stykke, at naar Fuldmagtsgiveren vil tilbagekalde en saadan Fuldmagt som omtalt i §§ 14—17, har han, selv om han har underrettet Fuldmægtigen om, at Fuldmagten ikke længere skal gælde, at foretage, hvad der i de nævnte Paragrafer for hvert enkelt Tilfælde er foreskrevet.

De i §§ 14—17 omtalte Fuldmagter ere alle saadanne, hvor den til Tredjemand rettede Erklæring er tilkendegivet paa anden Maade end gennem Fuldmagtsgiverens Erklæring til Fuldmægtigen. Det er en Selvfølge, at det til Tilbagekaldelse af disse Fuldmagter ikke er nok, at Fuldmagtsgiveren har underrettet Fuldmægtigen om, at Fuldmagten ikke længere skal gælde; bortset fra det Tilfælde, at Tredjemand har eller burde have Kundskab herom, jfr. Udkastets § 21, er saadan Underretning til Fuldmægtigen uden Betydning for Tredjemand. Naar man udtrykkelig har

udtalt dette selvfølgelig, er Grunden den, at en saadan Underretning fra Fuldmagtsgiverens Side i daglig Tale og undertiden ogsaa i Lovsproget, jfr. saaledes den tyske borgerlige Lovbog § 168, sidste Punktum, betegnes som Tilbagekaldelse af Fuldmagten. I det norske Udkast mangler en Udtalelse svarende til den ovennævnte, hvilket dog kun betyder, at man har anset den for overflødig.

Til en virksom Tilbagekaldelse af de omtalte Fuldmagter udkræves en Tilkendegivelse til Tredjemand. Hvorledes denne skal være, maa afhænge af den Maade, hvorpaa Fuldmagten er tilkendegivet ham. De nærmere, men, som ovenfor angivet, ikke udtømmende Regler herom findes i Udkastets §§ 14—17, hvortil § 13 henviser. Den ledende Grundsætning er, at Fuldmagtsgiveren saa vidt muligt maa benytte samme Fremgangsmaade ved Tilbagekaldelsen af Fuldmagten, som han i sin Tid har benyttet ved Tilkendegivelsen om den til Tredjemand.

Det vil kunne hælde, at Fuldmagten er tilkendegivet Tredjemand paa flere forskellige Maader. Den kan saaledes være Tredjemand meddelt baade gennem en direkte Tilkendegivelse til ham fra Fuldmagtsgiveren og gennem en Fuldmægtigen overleveret skriftlig Fuldmagt, og er Fuldmagten bestemt til at bruges overfor en større Kreds af Personer, vil man hyppigt se, at den foruden at foreligge i skriftlig Form er bekendtgjort i Bladene eller tilkendegivet gennem Cirkulærer. Med Hensyn til saadanne Tilfælde bestemmer § 13, 1ste Stykke i Slutningen, at saafremt flere af de i §§ 14—17 givne Forskrifter for Tilbagekaldelse ere anvendelige paa samme Fuldmagt, blive de alle at iagttage. Selvfølgelig maa denne Regel ikke forstaaes saaledes, at der ved Tilbagekaldelse af en Fuldmagt, der er tilkendegivet forskellige Personer paa forskellig Maade, overfor hver enkelt Person skal gaas frem efter de for samtlige Tilkendegivelsesmaader givne Forskrifter om Tilbagekaldelse. Det maa være nok, at de Forskrifter ere iagttagne, der svare til de overfor den paagældende